

kunde se ud til, at forfatte en Lov, som kunde betrygge Jernbanerne og Jernbanebriften mod Ulemper fra Publikums Side. Denne Slags Love trænger ikke alene til at komme tilstede for at fikke Banerne og Farten paa Banerne mod Forstyrrelse ved Publikums mulige Forfeelser, men jeg mener ogsaa, at Private bør fikkres mod Dvergreb fra Banebestyrelsens Side og fra de Autoriteters, som i det Hele have med Banerne at gjøre. — Jeg har Erfaring for, at dette ikke altid har været Tilfældet. — Paa min Mark gaar der en Veie, hvor der, dengang Banen blev anlagt, blev sat Ledde, og hvor der blev sat en Ledvogter til at efterse dem og lukke og aabne dem igjen, og vi toge mod den Dverfjæringsfum, som blev tilstaaet, med de Ulemper, der kunde være, saaledes som det dengang blev ordnet med derte Led. Men senere har Banebestyrelsen fundet for godt istedfor de 2 Led at lave 2 Bomme, som trækkes op fra et Ledvogterhus et godt Stykke Syd for, hvor Veien gaar, og disse Bomme ere saaledes beliggende, at de ikke kunne ses fra Ledvogterhuset, og Ledvogteren kan altfaa ikke se, om der kommer Kreaturer eller Vogne paa Banen, naar han er i Færd med at lukke Bommene, hvilket jeg anser for meget uheldigt. Jeg har tilmed høvt den Skade deraf, at jeg har faaet en Ko fjørt ihjel i denne Sommer, fordi Banevogteren ikke kunde se, at den var inde paa Banen, men lod Bommene gaa ned, og derfor mener jeg, at man kan ikke være tjent med, at saadan Forandring foretages, uden at vedkommende Eier, hvor et saadant Led findes, tages paa Raad med. — Da vi modtog den Sum, som blev tilstaaet for Dverfjærningen, gjorde vi det i den Mening, at det var Erstatning for den Mennepe, som vi havde af Dverfjærningen, saaledes som denne fandt Sted. Derfor mener jeg, at naar vi skulle til at affatte en Lov, maa vi have Bestemmelser til at betrygge Folk mod, hvad Skade der kan affødkommes ved, at Banebestyrelsen er forfømmelig med at paafe sine Ring, f. Ex. med at holde sine Hegn vedlige. Fjor gjorde min Nabo i Biby den mindre behagelige Opdagelse, at Segnet var itu, hvilket bevirkede, at han mistede 3 Køer paa Jernbanen. En mørk Aften løb de fra hans Gaard, og han var ganske uskyldig i, at de kom ind paa Banen; der var nemlig et Hul paa Jernbanehegnet, som havde været der i længere Tid, jeg tror i det Mindste i 2 Maanedre, og dette var bleven meldt til Banebestyrelsen af Banens Personale — Ledvogteren har i alt Fald sagt det — men det var ikke blevet repareret, og Sporene, som Køerne havde efterladt paa Banen, viste, at de vare gaaede derigennem; dette kan og er vistnok bevist. Nu skulle man mene, at, da dette Uheld stete ved Forfømmelse fra Banebestyrelsens Side, skulle den private Mand ikke lide noget Tab af den Grund, men han led ikke faa

lille et Tab; thi hans Kreaturer vare nylig kjøbt, og han kunde altfaa nøiagtig opgave, hvad de vare værd, hvilket han opgav til Banebestyrelsen, og jeg veed ikke med Visshed, om det ikke ogsaa har været hos den meget agtede Indenrigsminister, men han fik kun halv Erstatning for de Kreaturer, som han saaledes fik ødelagt paa Banen. Dette synes mig nu uretfærdighed, naar det var bevirket ved Forfømmelse alene fra Banebestyrelsens Side, at Kreaturerne bleve ødelagte. Fik han halv Erstatning, erkjendte Banebestyrelsen jo, at den ikke var uden Skyld, og jeg mener, at, kunde der tilkomme ham halv Erstatning, kunde der ogsaa tilkomme ham hel Erstatning. Der er ingen Bestemmelser, som hjemler ham Ret til Erstatning, i det Mindste ikke mig bekjendt, og jeg har dog gennemset de forskjellige Bestemmelser, som angaa Betryggelse for Banernes Vedkommende. Jeg har ikke kunnet finde Noget, som betrygger Private imod Skade, affødkommen fra Banebestyrelsens Side, og derfor mener jeg, at, naar vi nu atter skulle til at affatte Love, som skulle betrygge Banerne og Sikkerheden paa dem, saa maa vi med det Samme se at faae Noget fastslaaet, som giver betryggende Sikkerhed for de Private, som bo ved Siden af Banerne. Det bliver ellers en altfor ensidig Maade at give disse Love paa, naar der ikke bliver taget fornsønt Hensyn til alle de Parter, som staa i Berørelse med Banerne.

Judenrigsministeren (Steel): De Straffebestemmelser, som indeholdes i Loven af 5te Mai 1847, gaa ud paa at afværge Fare for Banen, Bestadigelser af Banen og væsentligst paa at fastsætte Straffe for Bestadigelser af selve Banen og Materiellet og for visse grove Forbrydelser, som medføre Fare for Banernes Benyttelse, saasom at give Signaler og Sligt; men de have ikke taget Hensyn til en hel Del andre Handlinger, som kunne være meget farlige for Banerne, og som man først senere er bleven opmærksom paa maatte forhindres ved Straffebestemmelser. Som Exempel paa, hvilke skadelige Handlinger for Banen der herved sigtes til, skal jeg anføre nogle Tilfælde, hvor det ikke har været muligt at faae de Paaagjældende straffede ved Dom i Henhold til de bestaaende Politireglements. Der er saaledes af en Materialist under Benævnelse af almindelige Materialvarer sendt et Parti Svovlsfyre med Jernbanen. Det hændte sig, at Svovlsfyrebeholderen gik i Stykker, og der blev gjort Skade derved paa forskjellig Maade. Affenderen blev vel mulkteret, men han blev ikke mulkteret, fordi han havde affendt disse Ring mod Politireglements paa Jernbanen, men fordi de vare bestemte til at føres tilføs, og der have vi en Lov, som sætter Straf for den Slags Dvertrædelser, hvorved der kan forarsages Skade tilføs. Derfor blev han mulkteret; men han kunde ikke mulkteres, fordi